

Sygn. akt IV KK 181/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2013 r.

sprawy **A. L.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 stycznia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w N.

z dnia 27 czerwca 2012 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A. L. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 10 stycznia 2013 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego Sącza, z dnia 27 czerwca 2012 r., wydany w sprawie II K .../12, którym A. L. został skazany za przestępstwa zakwalifikowane:

1. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., za które wymierzono mu karę 7 lat pozbawienia wolności,
2. z art. 157 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności,

3. z 193 k.k., za które wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
4. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, a na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono środek karny częściowego zadośćuczynienia poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwot wskazanych w wyroku.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca i zarzucając:

1. mające istotny wpływ na treść orzeczenia rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.k.,
2. mające istotny wpływ na treść orzeczenia rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k.,
3. mające istotny wpływ na treść orzeczenia rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.,
4. mające istotny wpływ na treść orzeczenia rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 157 § 1 k.k.,
5. mające istotny wpływ na treść orzeczenia rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.k., polegający na nierozważeniu zarzutu apelacyjnego dotyczącego naruszenia art. 46 k.k.

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego A. L. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Przed wszystkim należy zwrócić uwagę, że niektóre zarzuty kasacji stanowią w istocie powtórzenie zarzutów apelacji i zwrócone są wprost do orzeczenia Sądu I instancji lub też w istocie sprowadzają się do kwestionowania poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych. Zarówno w orzecznictwie, jak i w literaturze od dawna bowiem prezentowany jest pogląd, iż obraza prawa materialnego polega na wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie

można zatem mówić, tak jak to czyni skarżący w zarzucie 4 kasacji, o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenie w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę. Stawiany w kasacji przez skarżącego zarzut obrazy prawa materialnego sprowadza się w istocie do zakwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych. Sąd Apelacyjny odnosząc się do zarzutu 5 apelacji związanego z mechanizmem powstania u pokrzywdzonego obrażeń, akceptując w tym zakresie ustalenia faktyczne Sądu I instancji, wskazuje, iż doszło do nich w następstwie uderzenie przez skazanego w twarz pokrzywdzonego, który upadł na posadzkę uderzając głową o stojącą tam donicę i doznał ustalonych obrażeń oraz, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy działaniem skazanego a odniesionymi obrażeniami przez pokrzywdzonego (str. 18 uzasadnienia).

Niesłuszny był również zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Apelacyjny stosując się do nakazu wynikającego z tego przepisu rozpoznał, a w uzasadnieniu wyroku podał, dlaczego uznał zarzut obrazy art. 46 § 1 k.k. za niezasadny i w tym zakresie uzasadnił swoje stanowisko (str. 25 uzasadnienia).

Nie sposób również podważać, w realiach niniejszej sprawy, prawidłowości decyzji Sądu odwoławczego o nieuwzględnieniu wniosku dowodowego, a co za tym idzie doszukiwać się naruszenia art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. Biegły dr J. Ś. wydał nie tylko opinię pisemną, ale również został przesłuchany w charakterze biegłego w postępowaniu apelacyjnym. Jego opinia została przez oba Sądy uznana za pełną i jasną, a jedynie okoliczność, iż nie spełnia ona oczekiwań obrońcy, nie może stanowić podstawy uwzględnienia zarzutu. Biegły ten, w sposób wyraźny wskazał z jakiego powodu przyjął, że pokrzywdzony D. A. doznał wstrząśnienia mózgu, a jego opinia w tym zakresie była zbieżna z cytowanym przez obrońcę, z literatury przedmiotu, poglądem co do objawów wstrząśnienia mózgu. Kwestia ta była przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego, który swoje stanowisko przedstawił w uzasadnieniu orzeczenia (str. 15-17).

Niezasadny okazał się również zarzut obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny słusznie bowiem oddalił wniosek obrońcy o dopuszczenie dowodu z listów skazanego do pokrzywdzonej J. P. Fakt, iż zostały

one sporządzone po zdarzeniu, nie może być dowodem na to, że nie godził się on na spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej. Zauważyć natomiast należy, że pozostałe okoliczności podnoszone we wniosku, zostały ustalone zgodnie z tezą dowodową. Nie było bowiem w trakcie postępowania kwestionowane, że skazany przeproszał pokrzywdzoną, okazał skruchę i deklarował wolę naprawienia wyrządzonej jej szkody. Wprawdzie, co należy podkreślić, z uzasadnienie tego zarzutu wynika, że skarżący podważa ustalenia dotyczące przyjętego przez Sąd I instancji rodzaju przypisanego skazanemu zamiaru, jednakże czyni to, aby wykazać, że wymierzona kara jest rażąco surowa. Pod pozorem obrazy praw procesowego obrońca czyni uwagi dotyczące rażąco niewspółmierności kary i obrazy art. 53 § 2 k.k., co w kasacji nie powinno mieć miejsca.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.